

Trên Xe Lửa

Idylle - Guy de Maupassant
Nguyễn Vạn Lý phỏng dịch

Xe lửa vừa rời Gênes trên đường đi Marseille, chạy theo một con đường dài dọc bờ biển, lướt đi giữa biển và núi như một con rắn bằng sắt, bò bên trên những bãi cát vàng viền những đợt sóng bạc đầu, và bất thành linh lao xuống những đường hầm đen ngòm giống như một con thú chui vào hang. Trong toa xe lửa cuối cùng, một người đàn bà mập mạp và một thanh niên

ngồi đối diện nhau, không nói một lời, nhưng thỉnh thoảng liếc nhìn nhau. Nàng vào khoảng hai mươi lăm tuổi và ngồi cạnh cửa, nhìn ra cảnh vật bên ngoài. Đây là một người đàn bà nhà quê chắc nịch của vùng Piedmont, mắt đen, ngực to và hai má căng tròn. Nàng đẩy vài cái bao vào dưới ghế ngồi bằng gỗ, và ôm một cái rổ trên đầu gối.

Người thanh niên khoảng hai mươi tuổi. Chàng gầy gò và da dám nắng, với nước da ngăm đen vì làm việc ngoài đồng dưới ánh mặt trời thiêu đốt. Bên cạnh chàng, buộc trong một tấm khăn là tất cả tài sản của chàng: một đôi giày, một áo sơ mi, một chiếc quần đùi và một áo jacket. Bên dưới chỗ ngồi, chàng giấu một cái cuốc và một cái xẻng cùng với một đoạn giấy thừng. Chàng đang đi Pháp tìm việc làm.

Xe lửa chạy chậm chạp, như thể muốn nán lại cái khu vườn lộng lẫy này. Nó cứ tiếp tục ngừng lại tại những nhà ga nhỏ, trước một vài căn nhà trắng, rồi lại tiếp tục chạy theo một tốc độ nhàn nhã, sau khi buông ra một hồi còi dài. Không có khách lên xe. Như thể là cả thế giới đang ngái ngủ, bắt đắ dĩ phải đi bất cứ đâu vào cái buổi sáng mùa xuân nồng ấm ấy.

Thỉnh thoảng người đàn bà mập mạp nhắm mắt lại, và chỉ bất thành linh mở mắt ra mỗi khi nàng cảm thấy cái rổ tuột khỏi đùi. Nàng nắm cái rổ lại, nhìn ra ngoài cửa sổ vài phút, rồi lại ngủ gà ngủ gật. Những giọt mồ hôi đọng trên trán nàng, và nàng thở khó khăn, như thể đang bị một cơn co thắt đau đớn. Người thanh niên gục đầu xuống ngực và ngủ say sưa như một người nhà quê.

Bỗng nhiên ngay lúc xe lửa rời một nhà ga nhỏ, người đàn bà nhà quê dường như thức giấc; nàng mở cái rổ và lấy ra một khoanh bánh mì, một vài quả trứng luộc, một chai rượu vang và vài trái mận chín đỏ. Rồi nàng bắt đầu ăn. Người đàn ông cũng bị đánh thức dậy bất thành linh và nhìn nàng ăn, theo dõi những miếng đồ ăn di chuyển từ đầu gối lên môi nàng. Chàng ngồi đó, má hõm xuống, hai tay khoanh lại, mặt trịnh trọng, đôi môi mím chặt.

Người đàn bà ăn như một người háu ăn, thỉnh thoảng làm một nốc rượu để nuốt trôi món trứng, và thỉnh thoảng ngừng lại để thở. Nàng ăn hết mọi thứ, bánh mì, trứng, mận và rượu vang. Ngay khi người đàn bà ăn xong, người đàn ông lại nhắm mắt lại. Rồi cảm thấy khó chịu, người đàn bà nới lỏng chiếc áo của nàng, và người đàn ông bỗng lại nhìn nàng. Nàng không để ý và cứ cời khuy áo ra. Đôi vú quá to của nàng làm căng vải đến nỗi khi khe áo hở rộng ra, nó phô bày một chút vải trắng và da thịt giữa hai vú. Khi cảm thấy dễ chịu hơn nữa, người đàn bà nhà quê nói bằng tiếng Ý,

- Trời nóng đến không thể thở được.

Chàng thanh niên trả lời bằng cùng một ngôn ngữ và cách phát âm,

- Thời tiết này rất tốt để đi đó đây.

Nàng hỏi,

- Ông cũng từ Piedmont?

- Tôi quê Asti.

- Còn tôi quê Casale.

Họ là người cùng một vùng. Họ bắt đầu nói chuyện.

Rồi họ nói về chính họ. Nàng có chồng và đã có ba con nàng gửi lại cho em gái nuôi, vì nàng vừa tìm được việc làm vú em cho một bà người Pháp tại Marseille. Về phần chàng, chàng cũng đi tìm việc. Chàng nghe nói có thể kiếm được việc làm tại Marseille, vì người ta đang xây cất nhiều tại đó.

Rồi cả hai lại im lặng. Người vú em đang thở hổn hển. Chiếc áo của nàng mở phanh ra, đôi má nàng trông mềm nhão, và đôi mắt khờ dại. Nàng buồn phiền nói,

- Tôi không cho con bú từ hôm qua. Bây giờ tôi cảm thấy như muốn xỉu.

Chàng không trả lời, không biết nói gì. Nàng nói tiếp,

- Khi một người đàn bà có nhiều sữa như tôi thì phải cho bú một ngày ba lần nếu không thì khó chịu lắm. Nó giống như một sức nặng đè lên tim tôi, đúng như vậy; một sức nặng chặn hơi thở của tôi và làm tôi cảm thấy nặng nề. Thực là kinh khủng khi có nhiều sữa như thế.

Chàng trả lời,

- Phải. Chắc bà khó chịu lắm.

Nàng quả thực trông muốn bệnh, như thể nàng muốn xỉu đi. Nàng thì thầm,

- Tôi chỉ có thể vắt sữa ra, và sữa chảy như một vòi nước. Trông kỳ cục lắm. Chắc ông không thể tin được; ở Casale cả lối xóm thường đến xem tôi vắt sữa.

Chàng nói,

- Thế hả?
- Phải, thực đấy. Tôi sẵn sàng để ông xem, nhưng cũng không giúp ích gì cho tôi được. Vắt như thế không có nhiều sữa ra.

Và nàng lại im lặng.

Xe lửa ngừng lại. Đứng tại cổng xe lửa là một người đàn bà bằng một đứa bé khóc lóc trong cánh tay. Người đàn bà gầy gò và ăn mặc rách rưới.

- Kia có một người đàn bà mà tôi có thể giúp được. Và đứa nhỏ cũng có thể giúp tôi nữa. Coi đây, tôi không giàu có, tôi phải bỏ nhà và gia đình và đứa con nhỏ yêu quý của tôi để đi làm; nhưng tôi sẵn sàng trả năm quan cho cái bà kia trong mười phút để tôi có thể cho đứa nhỏ bú. Như thế đứa trẻ sẽ nín khóc và cũng giúp tôi nữa. Tôi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Nàng lại im lặng. Rồi nàng vuốt bàn tay nóng của nàng vài lần lên cái trán đang đỏ mề hôi, và rên rỉ:

- Tôi không thể chịu được nữa. Tôi cảm thấy tôi sắp chết đến nơi rồi.

Và với một cử chỉ vô ý tứ, nàng cởi phanh áo ra. Bầu vú bên phải nhô ra, đỏ sộ và căng cứng, cùng với núm vú màu nâu; người đàn bà tội nghiệp rên rỉ:

- Trời ơi! Trời ơi! Tôi phải làm gì bây giờ?

Xe lửa lại tiếp tục cuộc hành trình giữa rừng hoa bốc lên mùi hương thấm nhập tỏa ra vào những buổi tối ấm áp. Thỉnh thoảng một chiếc thuyền câu hiện ra trong tầm mắt, trông như nằm ngửa giữa đại dương, với cánh buồm trắng phản chiếu xuống nước như thể có một chiếc thuyền khác lộn ngược lại. Chàng thanh niên trông có vẻ rất bối rối, và lắp bắp,

- Nhưng... thưa bà... tôi có thể... có thể giúp bà.

Nàng trả lời bằng một giọng mệt mỏi,

- Phải, nếu ông muốn. Nếu ông chịu làm thế là ông làm ơn cho tôi đấy. Tôi không thể chịu đựng được nữa, thực sự tôi không thể.

Chàng quỳ gối xuống trước mặt nàng, và nàng cúi xuống, đưa cái đầu vú màu đậm vào miệng chàng như thể chàng là một đứa trẻ nhỏ. Trong cử động của nàng, hai tay nàng ôm bầu vú về phía người đàn ông, một vài giọt sữa ứa ra trên núm vú. Chàng hăm hở liếm những giọt sữa ấy, ngậm lấy bầu vú nàng giữa hai môi như thể là ngậm một trái cây, và bắt đầu nút đều đặn và tham lam. Chàng hai tay ôm lấy ngang lưng người đàn bà để kéo nàng lại gần chàng hơn; chàng uống thong thả nhưng đều đặn, với cái cử động của cổ giống như một đứa trẻ.

Bỗng nàng nói,

- Như thế đủ cho bên ấy rồi. Bây giờ bú bên này.

Và chàng vâng lời quay sang vú bên kia. Nàng đặt cả hai tay lên lưng chàng thanh niên, và bây giờ nàng thờ thật sâu và sung sướng, hưởng cái hương thơm của hoa lẫn với từng ngọn gió lùa vào toa xe lửa, cùng với sự chuyển động của xe lửa. Nàng nói,

- Quanh đây thơm quá.

Chàng không trả lời, vẫn tiếp tục bú cái vòi nước của bầu vú của nàng, mắt nhắm lại như để tận hưởng hơn nữa. Nhưng lúc đó nàng khẽ đẩy chàng ra.

- Thế đủ rồi. Bây giờ tôi cảm thấy dễ chịu lắm. Tôi là một người đổi khác rồi.

Chàng đứng dậy, lấy mu bàn tay lau miệng. Bỏ vú vào trong áo, nàng nói,

- Thưa ông, quả thực ông đã làm ơn cho tôi. Cảm ơn ông nhiều lắm.

Và chàng trả lời một cách biết ơn,

- Thưa bà, chính tôi phải cảm ơn bà mới phải. Đã hai ngày nay tôi chưa được ăn uống gì.

Nguyên bản: Idylle Guy de Maupassant